

[Krag.]

os alle, og det siges — uden at jeg dog tør indestaa for Rigtigheden af det —, at der i hvert Fald er een, som dette i overordentlig høj Grad interesserer; det er den højtærede Socialminister selv, som følger alt dette med ganske særlig Interesse, og som jeg synes virkelig ogsaa skylder Pressen Tak for den Holdning, den ved mange Lejligheder overfor ham personlig indtager.

Nu ser vi, hvorledes han i Gaar anbragtes i Heltepositur her i det høje Ting som den, der genkaldte Minderne om historiske Begivenheder i andre Parlater, naar Bombeattentater og lignende har fundet Sted. Jeg ser ogsaa, at den højtærede Minister har følt sig for saa vidt bedrøvet over, at der ikke skete noget alvorligere, end der skete, for hvis der var afsat et eller andet lille Hul paa et mere kødfuld Sted, saa vilde den højtærede Minister have følt sig overbevist om, at han havde faaet Socialreformen i Hus. Ja, maa den højtærede Minister dog ikke være taknemmelig for, at Pressen i denne Forbindelse har slaaet ham og hans Person op, akkurat lige saa stærkt, som om Hullet havde siddet der, og Socialreformen havde været sikret!

Som sagt, den højtærede Minister har her et Privilegium, som jeg virkelig somme Tider misunder ham, men som det aabenbart maa passe Pressen at tilstaa ham, og jeg haaber, at den højtærede Minister maa have Glæde af det fremdeles, og at vi ogsaa i Fremtiden undertiden maa faa Lejlighed til det Smil, som dette mange Gange i Fortiden har fremkaldt, ikke blot paa Ansigterne i denne Sal, men over det ganske Land.

Den højtærede Minister talte i øvrigt, som om vi paa det sociale Omraade stod paa bar Bund her i Landet. Den højtærede Minister efterlyste Hjerternes Parkeringsplads. Jeg ved ikke, om han har fundet den. (*Socialministeren* [Steincke]: Nej!). Nej, han har ikke fundet den; han gaar stadig paa Jagt efter den, og jeg siger: Det har jeg al Respekt for i sociale Sager. Jeg synes dog ikke, det er svært at finde Hjerterne overfor de økonomisk svage og nødlidende i det danske Samfund. Jeg tror, at Hjerterne overfor denne Del af Befolkningen ligger mere aabne i Dag i det danske Samfund end i mange andre, og derfor maa Aarsagen til, at den højtærede Minister ikke kan finde Pladsen, enten være den, at han har Bind for Øjnene, eller ogsaa den, hvad der maaske er det sandsynligste, at Hjerterne slet ikke parkerer i denne Sal, men at vi alle har

Hjertet med. Den højtærede Minister maa søge det ikke paa de Pladser, hvor der parkeres, men hos den enkelte i det danske Samfund, ogsaa hos den enkelte i denne Sal, som har med denne Sag at gøre.

Men jeg har før sagt, og jeg vil sige det igen, at det Hjertelag, der manifesterer sig overfor Armod, overfor Ulykke, ved at tage af egne Midler, det vejer i mine Øjne meget mere til, det betyder overordentlig meget mere end det Hjertelag, der vises, naar der er Tale om Anvendelse af offentlige Midler. Jeg sigter ikke dermed til den højtærede Minister, men naar den højtærede Minister søger efter Hjertelaget her, hvor der kun er Tale om Anvendelse af offentlige Midler, maa jeg minde ham om den Betragtning, jeg før paa dette Punkt har udtalt.

Den højtærede Minister drog særlig til Feltet mod, at man som Grundlag for Forsørgelsesordningen hidtil havde haft en Skelnen mellem værdige og uværdige trængende, og den højtærede Minister sagde, at enhver, der modtager en Smule Hjælp fra Fattigvæsenet, er uværdig trængende, medens han kan leve Aar ud og Aar ind af Hjælpekassens Midler, uden at en saadan Betegnelse hæftes paa ham, og derfor maa vi bort fra dette Skel.

Der er jeg i og for sig ikke uenig med den højtærede Minister; men naar det er gaaet, som det er, ligger det jo i, at mange andre Forhold har spillet ind ved Afgørelsen af, hvilken Form for Hjælp der skulde ydes. Det har knyttet sig til den uheldige Refusionsordning, vi har haft: om det kunde betale sig at yde Hjælpen paa den ene eller paa den anden Maade; det har knyttet sig til Forsørgelseskommuneinstitutionen saaledes, at Sagen i Virkeligheden ganske uvedkommende Momenter er kommet ind i Afgørelserne rundt i mange Kommuner. Og fjerner vi dette, saaledes som den højtærede Minister nu har stillet Forslag om, hvilket vi er rede til at overveje, saa bliver der slet ikke mere Plads for sligt ved Afgørelsen af, hvilken Form for Hjælp den vedkommende skal have, og derigennem ved Afgørelsen af Retsvirkningernes Art.

Dermed vil saa hele den Begrundelse, som den højtærede Minister her har opstillet, falde sammen; thi naar vi har tilrettelagt hele vor sociale Ordning her i Landet med Hensyn til Forsørgelsen, saaledes at i et meget stort Antal Tilfælde — et Antal, som har været i Stigen, hver Gang vi har behandlet sociale Spørgsmaal — fritages den forsørgede for Retsvirkninger, tror jeg, man med Rette kan hævde, at de Tilfælde er forholdsvis faa, hvor den trængende maa